

**Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2020 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Królestwu
Norwegii**

(Sprawa E-9/20)

(2020/C 275/03)

W dniu 10 lipca 2020 r. do Trybunału EFTA została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Norwegii przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Stewarta Watsona, Claire Simpson, Erlenda M. Leonhardsena, Catherine Howdle i Carstena Zatschlera, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, 35 Rue Belliard, 1040 Bruksela, Belgia.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

- 1) orzeczenie, że utrzymując w mocy takie przepisy, jak: sekcja 6-11 (1) i 6-36 (2) ustawy o spółkach akcyjnych, sekcja 6-11 (1) ustawy o spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością oraz sekcja 7-5 i 8-4 (5) ustawy o przedsiębiorstwach finansowych, Królestwo Norwegii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 31 i 28 Porozumienia EOG, art. 1 ust. 1 aktu, o którym mowa w pkt 2 załącznika V do Porozumienia EOG (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii), oraz art. 2 aktu, o którym mowa w pkt 8 załącznika XXII do Porozumienia EOG (jedenasta dyrektywa Rady 89/666/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. dotycząca wymogów ujawniania informacji odnośnie do oddziałów utworzonych w państwie członkowskim przez niektóre rodzaje spółek podlegające prawu innego państwa);
- 2) obciążenie Królestwa Norwegii kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Skarga dotyczy różnych wymogów w zakresie (obywatelstwa lub) miejsca zamieszkania określonych w norweskim prawie spółek w odniesieniu do osób zajmujących określone stanowiska kierownicze w spółkach wpisanych do rejestru przedsiębiorstw i mających siedzibę w Norwegii. W przedmiotowych przepisach ustawodawczych w różny sposób określono wymóg posiadania przez pewną część założycieli przedsiębiorstw, członków kierownictwa, członków zarządu i członków zgromadzenia spółki (no. *bedriftsforsamling*) (członkowie zgromadzenia) miejsca zamieszkania w Norwegii. Jednocześnie przepisy te stanowią, że wspomniane wymogi w zakresie miejsca zamieszkania nie mają zastosowania do obywateli państw EOG, ale tylko pod warunkiem że mieszkają oni w takim państwie.
- Przepisy ograniczają w ten sposób zdolność przedsiębiorstw, które zgodnie z prawem prowadzą działalność w innym państwie EOG, do podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej w Norwegii w zakresie, w jakim członkowie zgromadzenia takich przedsiębiorstw nie są obywatelami EOG lub są obywatelami państwa EOG, lecz nie mieszkają na jego terytorium. Ograniczają również zdolność obywateli EOG, którzy nie mają miejsca zamieszkania na terenie EOG, do pełnienia funkcji członka zgromadzenia norweskich przedsiębiorstw.
- Urząd Nadzoru EFTA („Urząd”) twierdzi, że wspomniane przepisy stanowią przede wszystkim nieuzasadnione ograniczenie swobody przedsiębiorczości w Norwegii w odniesieniu do przedsiębiorstw, które zostały utworzone zgodnie z prawem państwa EOG i które mają siedzibę w EOG, i że w związku z tym przepisy te naruszają art. 31 Porozumienia EOG. Wymogi te są także niezgodne z dyrektywą 89/666. Ponadto z perspektywy osób, których przepisy te dotyczą, naruszają one również art. 28 Porozumienia EOG i rozporządzenie 492/2011.
- Sprawa została wszczęta w 2014 r. z inicjatywy Urzędu. W ramach kontaktów z rządem norweskim w kolejnych latach, na podstawie m.in. wezwania do usunięcia uchybienia z dnia 4 listopada 2015 r. i uzasadnionej opinii z dnia 12 października 2016 r., rząd norweski wyjaśnił, że wymogi dotyczące miejsca zamieszkania mają zapewnić dostępność dla kierownictwa przedsiębiorstwa oraz umożliwić organom krajowym sprawowanie jurysdykcji nad tymi przedsiębiorstwami.
- Rząd norweski uznał, że wymogi są konieczne, odpowiednie i stosowne do tego celu.
- Urząd nie zgadza się z tym stanowiskiem, zwłaszcza w świetle szeregu decyzji zarówno Trybunału EFTA, jak i Trybunału Sprawiedliwości UE, w których to decyzjach podobne wymogi uznano za sprzeczne odpowiednio z art. 31 Porozumienia EOG i art. 49 TFUE.
- Należy zauważyć, że rząd norweski opracował projekty przepisów mające na celu złagodzenie tych wymogów. Etap konsultacji publicznych w ramach procesu legislacyjnego zakończył się w dniu 16 stycznia 2020 r. W momencie składania niniejszej skargi projekty te nie zostały jeszcze przyjęte.